

момчетата по ризки, боси и неомити ги заобикалять и искатъ да вървятъ съ тяхъ.

Но бащите ни се възпротивиха, хванаха ни за ушитъ и хайде на нивата, защото житото чака жътвари.

Всичката войска заминава за Балкана. Нашето село е на пѣтя между Търново и Стара планина. Всѣки день ние гледаме, какъ минаватъ руската войска и българскитъ опълченци, какъ свирятъ музикитъ, какъ пѣятъ войницитъ, какъ цвелятъ конетъ, що теглятъ топоветъ...

Срещата на опълченцитъ съ турцитъ. — Въ началото на юлий започнаха да прекарватъ съ кола ранени руски и български войници. Отъ тяхъ се научихме, че при Стара Загора станалъ голѣмъ бой между турцитъ и руско-българскитъ войски. Изпървенъ руситъ победили. Българитъ се отличили съ голѣма храбростъ и безстрашностъ. Тѣ бранили нѣколко мѣста и силно поразявали редоветъ на турцитъ. Ала пристигналъ откъмъ Одринъ Сюлейманъ паша съ голѣма турска войска. Боеветъ около Ст.-Загора станали кръвопролитни и страшни, особено на 19 юлий 1877 г. Турцитъ нападали отъ всѣка страна. Командиря на трета българска дружина Калитинъ издига високо самарското знаме и командува „напредъ“! Опълченцитъ стрелятъ и покосяватъ турскитъ редове, ала нови турски пълчища се показватъ и пакъ нападатъ. Знамето минава отъ ржце въ ржце нѣколко пѣти, знаменосцитъ биватъ убити, пада убитъ и Калитинъ, но знамето се спасява.

Най-сетне руситъ и опълченцитъ, като видѣли, че не ще могатъ да възпратъ многобройнитъ турски орди, отстъпили на прохода Св. Никола надъ